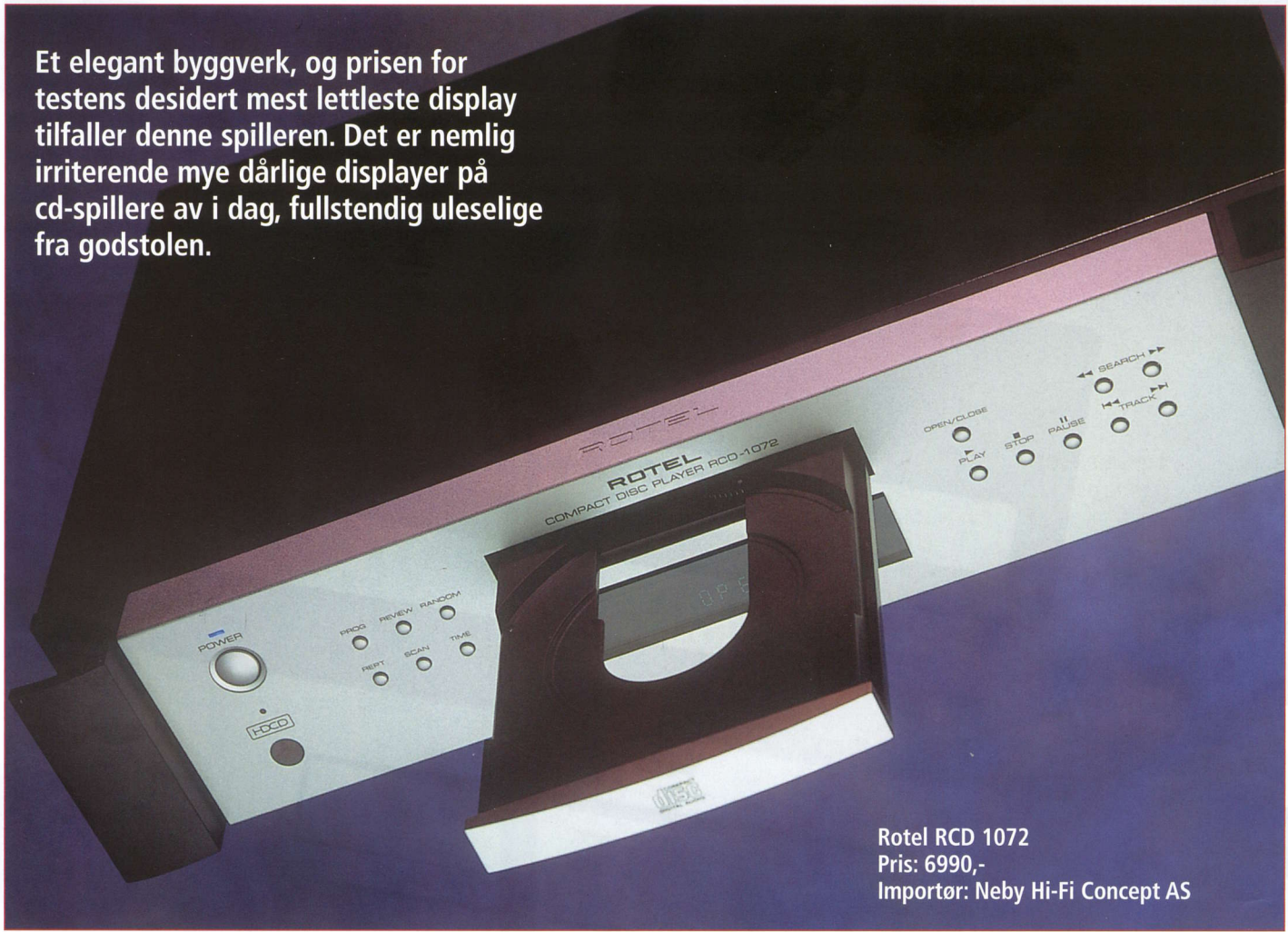

Ordensmannen

Et elegant byggverk, og prisen for testens desidert mest lettleste display tilfaller denne spilleren. Det er nemlig irriterende mye dårlige displayer på cd-spillere av i dag, fullstendig uleselige fra godstolen.

Rotel RCD 1072
Pris: 6990,-
Importør: Neby Hi-Fi Concept AS

Derimot, er strøken. Frontplata er ellers usedvanelig innholdsrik, og dette er vel den eneste spilleren i testen som kan styre alle funksjoner uten fjernkontrollen tilgjengelig.

Vekten nærmer seg 6 kilo, akseptabelt i prisklassen.

Analysér på løpende bånd

Rotel RCD 1072 er en typisk cd-spiller. Den er kvikk, åpen og en relativt kjølig analyserende musikkformidler. Undertegnede er ikke akkurat forelsket i denne type relativt analyserende formidling, vi opplever tross alt en typisk digital klang som ikke er veldig tilgivende, for å si det sånn.

Jazzlåta fra Opus3 er jo egentlig en relativt varm og behagelig innspilling, men med Rotel RCD 1072 virker den i grunn ikke slik. Vi hører mer en nokså skarpt belyst fremføring, brukbar detaljoppløsning og dynamikk. Det hele blir nokså kjølig beregnende, og lite inderlig. Det blir feil å kritisere dette også, for dette er sikkert en valgt rute; selv om undertegnede ikke faller for dette lydidéal.

Bassmannen!

På "I play bass" er Rotel konge, faktisk. De dype, voldsomme tonene fra denne bassen behandles med stor presisjon av Rotel-spilleren. Den er både imponerende og vill, samtidig som det hersker en overordnet ro i lydbildet. Her er det utrolig lite å kritisere, og det kan vi like.

Vi stuper inn i Rainbows heavy-univers, men her kommer kontrollen litt uheldig fram, etter min mening. Det blir en tanke grått og sterilt, nøytralt og velorganisert. Det blir vel en tanke hardt det hele, men absolutt akseptabelt. I det hele tatt er Rotel RCD fordømt trygg på det meste den driver med.

Ro og fordragelighet

Også Barb Jung's kompliserte stemme kommer rimelig uskadd frem etter møtet med denne spilleren. Som hele tiden er det relativt kjølig, men med en veldig fin ro og orden i lydbildet. Fine åpne rom, god dybde og fin frekvenskurve. Et skår i gleden er det rett nok; denne låta er HDCD-kodet, men det er knapt detekterbare fordeler med dette på denne spilleren.

Ikke overraskende er resultatene også på

klassisk orkester meget bra. Her også har RCD 1072 et meget godt grep om rom, plassering og kontroll. Instrumentenes egenklang er derimot ikke i toppklasse, her er det igjen analyse fremfor innlevelse og naturlighet.

Rotel hos Knut

Jan Myrvold: Litt mainstream og kjedelig, men med brukbar rytmisk fremdrift på rock. Litt problemer med hardhet og overstyring i det kritiske mellomtoneområdet, spesielt på kritiske kvinnesømmer. Stort rom med åpent lydbilde og fin dybdeinformasjon, men ingen definitiv dynamikkbombe.

Knut Vadseth: Mye bra! Men her er litt lite hjerte og smerte til tross for nydelig utkling og luftighet. Bra dynamikk og detaljering, men mangler litt kropp og tyngde. Fin feleklang, men tendenser til å slite litt med sibilanter.

Håkon Rognlien: Føler igjen det kliniske litt fremtredende, men bra oppløsning. Brukbar på rock, men litt "kjemisk" klang på klassiske orkestre. Fin ro og orden, men litt lukket et stykke nede i mellomtonen.